Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 174. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 13-го СЕРПНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. SATURDAY, AUGUST 13, 1977 No. 174. VOL. LXXXIV.

У 125-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ БАПТИСТСЬКОЇ ЦЕРКВИ

ПОСЛАННЯ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКОГО БРАТСТВА

До всіх християн і Церков у Бозі Отці й Господі Ісусі Христі: Мир Вам!

1977 рік — це особливий рік в історії української релігійної думки. Цього року минає 125 років від того часу, як перший баптист України, Іван Онищенко, із села Основи, ряснопільської волості, одеського району на Херсонщині, вступив у заповіт із Господом через святе за вірою Хрищення восени 1852 року. Того знаменного року почав горіти огонь правди Божої, огонь пробудження, який почав освітлювати промінням Євангелії Христової серця нашого народу-Богошукача. І хоч вороги правди, вороги світла, вороги Самого Бога робили все можливе, щоб цей огонь загасити, то всі їхні зусилля, включно з тортурами, переслідуваннями, гоненнями за особисті переконання віри, ув'язнюваннями, висиланням на Сибір, Колиму безсилі були погасити могутнє полум'я цього святого вогню, в якому був Сам Бог. Огонь горів і вже 1853 року нові душі, народжені згори, від Духа Святого, осяяні небесним світлом, вступали в заповіт із Господом через святе за вірою Хрищення і цього святого акту уділив їм молодий ще вірою, але високого духа, перший баптист України — Іван Онищенко.

„Перша яскрава постать в історії українського євангельського руху, яку знаємо, це Онищенко'', — каже історик проф. Михайло Грушевський. Чисте життя, глибока віра, міцні переконання робили сильний ефект на тих, із ким Онищенко мав спілкування. Євангельсько-баптистський рух скоро поширився, запалював огнем пробудження села південної України і його дух життя народив Українську Баптистську Церкву, яка освятила нашу історію кров'ю мучеників за Христа і дала нам справжніх героїв духа, подвижників християнства правдивого, борців за віру євангельську, за віру, раз дану святим. Посаджене Самим Богом деревце життя в українському винограднику Вселенської Церкви Христової розрослося в могутнє дерево, в третю за числом Українську Церкву, високого духа якої не подолає не тільки войовниче безбожжя, але „і сили адові не переможуть її!'' (Мат. 16:18).

За рішенням Світового Конгресу Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства — Української Баптистської Церкви — з учасниками ЗСА, Канади, Австралії, Англії, Південної Америки й України проголошено в січні цього року Ювілей 125-річчя Української Баптистської Церкви в Україні. Церкви в Англії, Південній Америці й Австралії вже відзначили цей Ювілей, але особливі спільні святкування відбуватимуться під час Ювілейного Конгресу, який відбуватиметься в днях від 2-го до 5-го вересня 1977 року в Українській Баптистській Церкві в Чікаго, 1042 Північ Деймен вулиця. Усі Церкви й усе українське громадянство запрошуємо взяти уділ у Ювілеєві українських баптистів.

Гасло Ювілейного Конгресу — „Перемога з Христом!''. Ювілейним текстом із Святого Писання є слова Христа — Голови Церкви: „Будьте відважні: Я світ переміг!'' (Ів. 16:33(. Ювілейним гимном є пісня перемоги з Відродження: „Непереможного прапора маєм, вгору його підіймем!''

Ювілей — це свято радости й перемоги. Тому вітаємо із цим славним святом усі наші Церкви в розсіянні та в Україні, які продовжують боротись за Віру Христову, та бажаємо успіхів і повноти Божих благословень у відзначенні Ювілею перемоги — 125-річчя Української Баптистської Церкви. „Коли за нас Бог, то хто проти нас?!'' (Рим. 8:31).

З ювілейним привітом і молитвами за Вас —
Ваші у Христі брати

Пастор Олекса Гарбузяк
Голова Всеукраїнського ЄвББ
Пастор Володимир Домашовець
Голова Ювілейного Конгресу

Серпень 1977 Року Божого

Совєтські „баптисти" боронять совєтську владу

Атланта, (Пресова Служба УЄО в ПА). — У совєтському щоденнику „Ізвєстія" з 16-го червня б.р. появилася стаття, в якій баптистський пастор М. Жидков, заступник голови Все-Союзної Ради Євангельських Християн-Баптистів, яка є визнана совєтською владою і з нею співпрацює, дав таку відповідь на питання кореспондента цієї газети в справі акції президента Картера в обороні релігійної свободи в Совєтах:

„У ЗСА, як також у деяких інших західних країнах, деякі кола повторюючи поширювали інформації в такий спосіб, що належно необізнані особи могли б зробити висновок, що всім Церквам в СССР відмовляється можливостей для нормальної праці. Такі твердження, включаючи сущі і звіт Президента ЗСА, є неправильні і не погоджуються з дійсністю. Всі Церкви в Совєтському Союзі, включаючи сюди і нашу власну Баптистську Церкву, після постання Совєтської влади в 1917 р. отримали найбільші можливості для своєї праці і діяльности. Твердження, що громадянам в СССР відмовляється свободи сумління, яке походить від особи на такому високому становищі, як Президент ЗСА, звучить радше дивно, особливо коли воно приходить у час, коли в Москві відбулася Світова Конференція Релігійних Діячів. Ця Конференція відбулася для сприяння акції за тривалий мир, за роззброєння, справедливі відносини між народами. Цю Конференцію відвідали делегати і гості зі 107 країн, в цілому біля 700 осіб, презентуючи всі релігії світу. Чи цей форум сам по собі не є свідченням і доказом про існування релігійної свободи в СССР? Ми були дуже вдоволені цим фактом, що цю Конференцію привітав голова Совєтського Уряду пан А. Н. Косигін. Однак наш брат по вірі — Президент ЗСА — пан Джіммі Картер не вважав за потрібне привітати релігійних діячів зібраних у Москві, які зібралися для того, щоб сприяти принципам миру, роззброєння, братерства і справедливости. Ми баптисти, були найбільше здивовані цим і це спричинило нам багато розчарування і жалю.''

Звичайно, людям у вільному світі добре відомо, хто влаштовує подібні „конференції", з якою ціллю і хто на них приїздить. Також не тяжко додуматися, хто для Жидкова уложив цю готову відповідь для його підпису.

БІЛИЙ ДІМ ПОЧАВ КАМПАНІЮ В СПРАВІ РАТИФІКАЦІЇ ПАНАМСЬКОГО ДОГОВОРУ

Вашінгтон. — Здаючи собі справу з факту, що в Сенаті існує досить поважна опозиція проти нового договору між ЗСА і Панамою щодо Панамського каналу, згідно з яким Панама до 2000-го року мала б перебрати контролю над цим стратегічно і економічно важливим каналом, але ЗСА далі відігравали б поважну ролю в його обороні, Білий Дім вже тепер розпочав широкозакроєну кампанію, щоб переконати сенаторів, що новий договір є справедливим і вийде на користь не тільки Панамі, але теж запевнить добрі відносини ЗСА з усіми державами Південної Америки.

Ще перед проголошенням „тентативного порозуміння'' американською і панамською делегаціями в середу, 10-го серпня, президент Джіммі Картер листовно звернувся до кожного сенатора, заклнкаючи їх не формулювати своєї опінії, аж поки не запізнаються з подробицями нового договору. Крім того, в середу і четвер працівники Білого Дому і Державного департаменту нав'язували телефонічні контакти із сенаторами в тій самій справі. Уряд президента Картера плянує включити в цю кампанію також членів кабінету, членів Об'єднаних Шефів Штабу і також звернутися за допомогою до чільних республіканців, наприклад, колишнього президента Джеральда Форда, колишнього віцепрезидента Нелсона Рокефеллера, колишнього державного секретаря Генрі Кіссінджера та інших.

Згідно з Конституцією ЗСА, міжнародний договір мусить бути ратифікований двома третіми голосами членства Сенату. Значить, якщо проти нового договору з Панамою голосувало б 34 сенатори, то цей договір не ввійде в життя. Білий Дім передбачує, що під сучасну пору 25 сенаторів противляться переданню контролі над каналом у руки Панами, але це число може збільшитися.

Головним противником нового договору є впливовий республіканський сенатор Стром Турмонд із Південної Кароліни. Білий Дім надіється, що сенатор Роберт Бирд із Західньої Вірджінії, лідер Демократичної більшости в Сенаті, вплине на законодавців, щоб голосували за новим договором з Панамою, але ситуація непевна, бо хоча сен. Бирд тепер заявляє, що „об'єктивно'' розгляне справу, то в минулому він теж противився підписанню нового договору щодо Панамського каналу.

КУБА ВИПУСТИТЬ 84-ох АМЕРИКАНЦІВ З ЇХНІМИ РОДИНАМИ

Гавана. — Демократичний сенатор Френк Чирч, чільний член Сенатської комісії для закордонних справ, який у четвер, 11-го серпня, закінчив свої 3-денні відвідини Куби, повідомляє, що прем'єр Фідель Кастро заявив йому, що дозволить 84-ом американським громадянам виїхати до ЗСА разом із їхніми родинами. Ці американці могли і раніше виїхати з Куби, але комуністичний уряд тієї країни не хотів дозволити, щоб виїхали з ними їхні кубінські дружини і діти, які народилися на Кубі.

Сенатор Чирч, який відвідував Кубу не як представник Білого Дому, але із заохотою президента Джіммі Картера, сказав кореспондентам, що рішення Кастра щодо згаданих американців і їхніх родин має на меті доказати „добру волю" кубинського уряду і бути дальшим кроком на шляху до „нормалізації зв'язків" між ЗСА і Кубою, що були зірвані 16 років тому.

Повертаючись до Вашінгтону, де він здасть звіт із своєї подорожі президентові Картерові, сен. Чирч відмовився входити в подробиці своїх розмов з Кастром, але зазначив, що вони обговорювали не тільки можливість відновлення дипломатичних і економічних зв'язків між ЗСА і Кубою.

Даян оптимістичний щодо можливостей миру на Близькому Сході

Єрусалим. — В інтерв'ю з кореспондентою „Ню Йорк Таймсу" Флъорою Луїс, поміщеному в тій газеті з п'ятниці, 12-го серпня, ізраїльський міністер закордонних справ Моше Даян оптимістично висловився про можливості підписання мирових договорів з Єгиптом, Йорданією і Ливаном, але зазначив, що багато тяжке буде дійти до порозуміння зі Сирією.

Даян твердив, що тепер рішнє „негнучке становище" Ізраїля щодо можливости звільнення окупованих арабських земель, створення „батьківщини" для палестинських арабів, як теж відносно Палестинської Визвольної Організації (ПВО) — це „початкове становище перед переговорами з арабами", а ситуація може змінитися під час самих переговорів. Він додав, що ізраїльський уряд готовий переговорювати різні аспекти арабсько-ізраїльського конфлікту та що може дійти до компромісових розв'язок.

Коментатори підкреслюють, що ці заяви Даяна діяметрично різняться від заяв ізраїльського прем'єра Менахема Бегіна, який вже кількакратно заначував, що Ізраїль не звільнить арабських земель на західньому березі ріки Йордан і біля міста Гази, бо, мовляв, це „історичні території ізраїльського народу", як теж категорично відкидав можливість переговорів із ПВО, називаючи цю організацію „терористичною групою", та противився пропозиції створення „палестинської батьківщини", навіть якщо б вона була у федеративному зв'язку з Йорданією.

Коли кореспондентка „Ню Йорк Таймсу" вказала Даянові на розбіжності між його заявами і заявами прем'єра Бегіна, то він сказав, що говорить „тільки від себе" та що існують різниці між його поглядами і поглядами прем'єра Бегіна, але відтак додав, що „існує спільне становище ізраїльського уряду".

Єгипетський президент Анвар ель-Садат теж досить оптимістично висловився щодо можливостей встановлення миру в тій частині світу, хоча відмітив, що становище Ізраїля „дуже гнучке".

Державний секретар Сайрус Венс, який протягом своєї 12-денної поїздки по країнах Близького Сходу відвідав Єгипт, Ливан, Сирію, Йорданію, Савдійську Арабію та Ізраїль, в п'ятницю, 12-го серпня, мав прибути до Лондону, де плянував відбути наради з членами британського уряду і представниками чорного населення країн південної Африки, щоб обговорити ситуацію в Родезії і Південно-Африканській Республіці.

В Мічіґенській Академії Наук створено секцію Слов'янських і Східньо-Европейських Студій

(Н. Н.) — Завдяки стараниям і наполегливості українських професорів стейту Мічіґен, зокрема керівників УААУП І. Каменецького і М. Степаненка, на цьогорічній сесії Мічіґенської Академії Наук, Мистецтв і Літератури прийшло до зміни назви однієї з активних секцій, яку вже кілька років зряду очолювали наші науковці, а саме — секції Російських і Східньо - Европейських Студій. Рішенням Екзекутиви й Ради Академії на засіданні 18-го березня ц. р. затверджено ухвалу членів секції й відтепер ця секція буде називатися „Секцією Слов'янських і Східньо - Европейських Студій". Втретє керівником Секції й членом Ради Академії обрано проф. д-ра Ігоря Каменецького. Двічі керівником цієї Секції був проф. д-р Микола Степаненко, за урядування і з ініціятиви якого схвалено цю зміну. В 1975-76 році Секцію очолював проф. д-р Ася Гумецька.

Сесія Секції Слов'янських і Східньо-европейських Студій під керівництвом проф. д-ра Ігоря Каменецького відбудеться 17-18 березня або 31 березня-1 квітня 1978 року.

АНГЛІЙСЬКА ПРЕСА ІНФОРМУЄ ПРО АРЕШТ У ЛЬВОВІ МОЛОДОГО УКРАЇНЦЯ З АНГЛІЇ

Ярослав Заяць

Лондон. — Британський консул в Москві мав вилетіти до Львова в понеділок, 8-го серпня, на побачення з Андрієм Климчуком, 21-літнім студентом з Лондону, Англія, якого заарештувало КГБ у вівторок, 2-го серпня, — повідомляє Ройтерс у звідомленнях, що їх опублікували лондонські щоденники „Таймс" і „Дейлі Телеграф".

Згідно з повідомленнями, КГБ звинуватило Климчука в „антисовєтській пропаґанді", а специфічно в намаганні перевезти „закодовані на фільмі інструкції від українських емігрантів та велику суму грошей на фінансування підривної активности". Совєтські власті заявили в повідомленні, що його передало київське радіо, що валізки Климчука, які були буцім то пропали в дорозі з Одеси до Львова, знаходяться в руках львівського прокуратора.

Лондонський щоденник „Дейлі Телеграф" у виданні з понеділка, 8-го серпня, повідомляє, що совєтські власті придержали в Москві Ярослава Заяця, 48-літнього уродженця України, який живе у Волвергамптоні від 1947-го року. Я. Заяць був в цій самій групі туристів, що й Климчук, подорожуючи по Україні і Молдавії. Перевівши інтерв'ю із Я. Заяцем, якого допитував старшина КГБ в Москві перед відлетом до Англії „через дві години в кімнаті, схожій на могилу" газета інформує, що він запізнав подорож в Україну А. Климчука була уродиновим подарунком його батьків та коштувала 250 британських фунтів. А. Климчук народився в місті Іпсвіч в Англії. Батько А. Климчука, Михайло, прибув до Англії після Другої світової війни і одружений з англійкою. Він заявив, що він відраджував сина від подорожі в Україну, а коли син настоював на відвідинах країни „свого коріння" радив йому „не робити жадних дурниць".

Згідно з твердженнями Я. Заяця, А. Климчук — спокійної вдачі, маломовний, слабо говорить українською мовою, не виявляв жадних політичних поглядів і мав заледве 25 фунтів готівкою та таку ж суму в подорожних чеках. „Я навіть купував йому напитки під час подорожі", сказав Я. Заяць, заявляючи, що він запізнав

(Закінчення на ст. 4-ій)

Американський адвокат погоджується захищати Матусевича і Мариновича

Мирослав Маринович

Микола Матусевич

Ню Йорк (Комітет оборони радянських політичних в'язнів) — Заходами Комітету оборони радянських політичних в'язнів американський адвокат Адам Канарек згодився безплатно вести захист Миколи Матусевича і Мирослава Мартиновича, двох членів Української громадської групи для сприяння виконання Гельсінських угод, які знаходяться під арештом в тюрмі КГБ в Києві. Оба вони були заарештовані незабаром після арешту засуджених уже Миколи Руденка і Олексія Тихого. Їх обвинувачують в порушенні статті 62 КК УРСР: „антирадянська пропаганда і агітація".

Микола Матусевич, 1946 року народження, був студентом історії. За свої переконання був позбавлений права на освіту — йому не дозволили закінчити інститут. Був заарештований і придержаний на 15 діб за участь у колядуванні. За підтримку політв'язнів його багато разів звільняли з роботи. До арешту жив з випадкових заробітків.

Мирослав Маринович, 1949 року народження, інженер електронної техніки, працював не за фахом. За дружбу з дисидентами і незалежність мислення його тричі звільняли з роботи. Працював редактором видавництва „Техніка".

25-РІЧЧЯ СОЮЗІВКИ ВІДМІЧЕНО ОРИҐІНАЛЬНОЮ П'ЄСОЮ „СВАТАННЯ НА СОЮЗІВЦІ"

Союзівка (з.с.) — Довголітнє мотто „нема то як на Союзівці" в театральному відношенні виправдала група юних працівників-студентів цієї оселі УНСоюзу з нагоди її 25-ліття постановкою оригінальної бездоганно виконаної ревії під заголовком „Сватання на Союзівці", що її вони поставили на сцені „Веселки" в суботу увечорі, 6 серпня, у вщерть виповненій глядачами залі. В постановці взяло участь біля 40 затруднених на Союзівці під час літніх місяців молодих працівників, які всі вільні від зобов'язуючих занять хвилини в тижні перед виставою посвятили пробам, часто-густо до пізньої ночі. Цю жертвенність і талановитість, як і справді гарні індивідуальні і групові виступи, нагороджувала публіка довгими оплесками під час і після програми, а признання в коротких словах висловили їм, після заключного „фіналу", головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір, заступник головного предсідника д-р Іван Флис і управитель Союзівки Володимир Квас.

Текст п'єси — це твір маєстра Володимира Гентіша, який рівнож брав участь в одній із вісьмох сцен постановки, заступаючи виконуючу одну з головних роль Аню Дидик, як майстер церемоній „Гуцульського Вечора" і частинно дублюючи при фортепіяні. Музику і слова до пісень скомпонував композитор проф. Роман Бородієвич, який цілий тиждень перебував на Союзівці, допомагав в постанові та зі своїми синами Олегом (скрипка) і Орестом (гітара) та з Алеком Худолієм (акордеон), Ірнною Даниш (флейта), Катрусею Крутиголов, Стефком Ганкевичем (бубнист), Володимирою Палидович і Галею Слабодух гітари) становив оркестру. Три пісні скомпонував Богдан Стефанишин, а ще три інші — це українські народні пісні. Постановкою займалася Аня Дидик, музичним керівником була Орися Гевка, технічним режисером був Теодор Сенчишин — всі три виступаючи рівнож в головних ролях, — сценічне оформлення було в руках Марти Кордуби, яка виконала одну з підрядних ролів та обдарувала глядачів мелодійним вальчиком в дуеті із своєю товаришкою „з офісу" Наталкою Марущак. Технічним асистентом поза кулісами був Юрко Баранський.

Сюжет п'єси оснований на конфлікті, який виринає після того, як дві молоді

Спір за „українського хлопця з Польщі": На фото (зліва): Орися Гевка, Орест Кизик, Роман Василик, Аня Дидик і Михайло Білинський в одній із сцен п'єси „Сватання на Союзівці".

дівчини (Аня Дидик, О. Гевка) викликають на Союзівку через матримоніяльне бюро двох „в моді тепер українських хлопців (Орест Кизик і Михайло Білинський) з Польщі". Одначе любовне непорозуміння розплюється в чарі Союзівки, а в процесі налаждання навіть мати-вдова дівчат (Маруся Штинь) нав'язує „обіцююче знайомство" із старшим кавалером, якого із знаменним гумором відіграв Теодор Сенчишин. Арета Сіра і Роман Василик влучно схарактеризували ролі урядовців матримоніяльних бюр в Польщі і в Америці. Біля 30 працівників виступали бездоганно в хорових і танцювальних ансамблях цієї півторигодинної постановки.

З уваги на великий успіх цієї програми, управа Союзівки задумує повторити її тут ще під час літнього сезону. Крім цього, УНСоюз плянує записати п'єсу на фільмову стрічку.

Задоволені гості і глядачі обмінювалися коментарями про цю „ювілейну" постановку під час вечірньої забави на терасі павільйону до звуків оркестри „Темпо".

Совєтський дипломат одержав право азилю в ЗСА

Вашінгтон (Кампала) — Урядовець совєтської амбасади в Уганді ще минулого місяця звернувся до американських властей в справі одержання політичного азилю в ЗСА, одержав це право і від 21-го липня перебуває в Америці — повідомив Державний департамент в четвер, 11-го серпня.

Хоча речники Державного департаменту відмовилися подати прізвище цього колишнього совєтського дипломата, то угандський президент Іді Амін день раніше заявив, що ім'я цього дипломата є Борис Ітака, додаючи, що він „внук одного героя Совєтського Союзу". Американські власті не підтвердили цих заяв Аміна, але зазначили, що колишній совєтський дипломат має „необмежене право руху", тобто, може жити в будь-якій частині ЗСА.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Відрадна подія

В половині цього тижня делегації ЗСА і Панами повідомили, що дійшли до ,,тентативного порозуміння'' щодо нового договору відносно Панамського каналу, а саме, що до 2000-го року Панама перебере контролю над цим стратегічно і економічно преважливим каналом, але Америка далі відіграватиме поважну ролю в його оборонній системі.

Це повідомлення треба вважати дуже відрадним явищем, бо справа Панамського каналу не тільки заторкує Америку і Панаму, але мала і має та далі матиме значний вплив на зв'язки ЗСА з цілою Латинською Америкою.

Протягом довгого часу лідери Панами та інших латино-американських держав, вимагаючи нового договору щодо дальшої контролі, управління та оборони цього каналу, твердили, що дотеперішній договір, підписаний ще 1903-го року, дає ЗСА надмірну контролю над зоною каналу і над самим каналом, як теж протестували проти заповненої тим договором ,,вічности'' тієї американської контролі. Південно-американські лідери часто підкреслювали, що ситуація з Панамським каналом це для них залишок американської політики ,,великого кийка'', яку відносно країн Південної Америки встановив президент Теодор Рузвельт і яка була інтегральною частиною закордонної політики ЗСА аж до 1930-их років. Теперішній панамський уряд і лідери сусідніх держав вимагали, щоб новий договір тимчасово давав Панамі більше голосу в управлінні каналом і в питаннях, які стосуються його оборони та щоб містив постанову, що Панама зчасом одержить ,,суверенітет над каналом і зоною'' та щоб був визначений точний реченець, коли Вашінгтон передасть цю контролю в руки Панами.

Згідно з останніми повідомленнями, ,,тентативне порозуміння'' між ЗСА і Панамою щодо нового договору — це фактично компромісове порозуміння, бо хоча встановлено, що Панама перебере контролю 2000-го року, то теж запевнено, що ЗСА і після того реченця відіграватимуть поважну ролю в його обороні, як теж запевнено, що канал буде відкритий для кораблів усіх країн, зокрема американських кораблів. Протягом наступних 23-ох років Америка ступнево передаватиме контролю в руки Панами, отже це не буде ,,раптова капітуляція'', як це твердять деякі противники нового договору між ЗСА і Панамою, а плянове і систематичне передання управління каналом державі, через яку він пропливає, перетинаючи цю країну на дві частини.

Противники нового договору вважають, що ЗСА не повинні погодитися на передання контролі над каналом в руки Панами, бо, мовляв, Америка збудувала цей канал і утримувала його протягом довгих десятиріч, що потягало за собою великі кошти. Вони теж твердять, що канал занадто важливий під стратегічним і економічним оглядом, щоб ЗСА тратили контролю над ним.

Проте, ці твердження можна легко заперечити, бо, як згадано, згідно з новим договором, Америка далі частинно відповідатиме за оборону каналу, а договір гарантує вільний переплив всім американським кораблям. Крім того, якщо б Вашінгтон не погодився на новий договір, то це могло б дуже негативно відбитися на відносинах ЗСА з усіма країнами Латинської Америки, спричинюючи ворожі до Америки настрої серед населення тих держав, що тільки може вийти на користь ворогам ЗСА — Совєтському Союзові, Кубі та іншим комуністичним державам.

Треба надіятися, що Сенат ЗСА, який мусить ратифікувати новий договір, схвалить це компромісове і справедливе полагодження довготривалої і пекучої проблеми.

Степан Женецький

ПІСЛЯ ,,ДАРТМУТСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ''

Назва ,, Дартмутських'' конференцій пішла від містечка Дартмус (Darmouth) у стейті Ню Гемпшір, ЗСА, в приміщеннях коледжу відбулася перша така конференція в 1960 році, та в якій взяли участь найвизначніші неурядові особистості ЗСА і СССР. З того часу такі конференції, що їх називають ,,Дартмутськими'', відбуваються що пару років, на зміну — раз у ЗСА, а раз в СССР, і на них обговорюється американсько—московські та загально-світові проблеми. Конференції ці важливі тим, що до їх нарад і висновків відповідно достосовують свою політику Вашінгтон і Москва.

Цьогорічна ,,Дартмутська'' конференція, 11-та з черги, що проходила на протязі трьох тижнів липня, відбувалася в Совєтському Союзові і її спонзорували, значить фінансували, Фундація Чарлса Ф.Кеттерінга з Дейтону, Огайо, з американського боку, та інститут Арбатова, в співдії з Совєтським Мировим Комітетом — з московського.

Цього року конференція відбувалася в місцевості Юрмала біля Риги, над Балтійським морем, у Латвії. З американського боку брали в ній участь: Дейвід Рокефеллер, колишній підсекретар Державного департаменту Джозеф Сіско, бувший дорадник Державного департаменту за Кіссінджера і автор горезвісного пляну ,,органічного об'єднання народів Совєтського Союзу'' Гельмут Соненфельд, редактор журналу ,,Сатердей Рев'ю'' Норман Казінс, відомий з того, що був посередником між през. Джоном Кеннеді і Нікітою Хрущовим при звільнюванні патріярха Української Католицької Церкви Блаженнішого Йосифа Сліпого, президент Фундації Чарлса Кеттерінга Роберт Холляр президент Фундації Ліллі Ляндрум Боллінг та інші.

Групу московських представників очолювали Юрій Арбатов, голова Американського Інституту в Москві і Юрій Жуков, бувший міністер культури і тепер редактор щоденника ,,Правда''.

Зі звіту з цієї конференції, що його написав Норман Казінс в почитному американському щоденнику ,,Кріщен Саєнс Монітор'', довідуємося, що головною справою, якій присвячували дуже багато уваги московські представники, було питання сучасної американської закордонної політики. Головною турботою московських партнерів конференції було, чи правдиві є заяви президента Картера, що він не плянує зміняти політики Ніксона і Форда в намаганнях зменшити небезпеку війни між ЗСА і СССР.

Московські представники є тієї думки, що політика Картера повернеться до стратегії холодної війни. Вони побоюються, що обстоювання ним людських прав може бути навмисним створюванням внутрішних труднощів для Совєтського Союзу. Московські учасники говорили, що якщо президент Картер направду бажає допомогти дисидентам, він не повинен видвигати цієї справи публічно, а полагодити її приватно з Брежнєвим, наслідуючи стиль політики його попередників у полагоджуванні таких проблем. Вони твердили, що президент Картер мабуть тому не хоче йти по лінії своїх попередників відносно дисидентів, бо коли б Брежнєв навіть поробив деякі уступки в цьому питанні, то, мовляв, признання за це і так припало б не йому, Картерові, а його попередникам, які започаткували цю політику. Московські представники припускають, що Картер свідомий того і тому має інші пляни в цій справі — але які — кремлівські ватажки ніяк не можуть відгадати.

З голосів московських представників виходить, — пише Казінс, — що в Кремлі кружляють всякі поголоски про зміну сучасної американської політики та видумують різні історії на цю тему. В Москві переконані, що в Америці спряглися різні ,,темні сили'', з впливовою пресою включно, щоб зірвати добрі взаємини з Совєтським Союзом, що їх з таким великим трудом наладнали Ніксон з Брежнєвим і які ще поправив Форд.

Цікаво, що також і на нарадах московсько — американських письменників, у яких брав участь Казінс, в основному дискутували над літературними справами, але поза конференційними столиками, московські письменники висловлювали стурбовання з приводу погіршення взаємин між ЗСА і СССР. Вони дивувалися, чому президент Картер повертає до небезпечної політичної ситуації між обома країнами з-перед десятки років. А це в свою чергу підтверджує, як кремлівські можновладці бояться погіршення відносин між Совєтським Союзом і Америкою.

Важко ствердити, — пише Казінс, — чи американським представникам пощастило переконати москалів, що становище президента Картера відносно людських прав не треба вважати за сигнал відступу від політики ,,детанту''. Американці намагалися вияснити москалям, що людські права є основною справою в американській історії та що Америка традиційно виявляє глибоке зацікавлення вольностями в цілому світі. Та це не значить, що американці ду-

(Закінчення на ст. 3-ій)

Дора Рак

СТЕЙТОВІ ЖІНОЧІ КОНФЕРЕНЦІЇ

(2)

Це одна із тих активних чорних жінок, по професії едукатор, та ще й проповідник, блискучий промовець і яка брала участь в офіціяльній подорожі американських едукаторів до Китаю і бувала в Україні. Цікаво, що ті американці, які були в Україні, якось багато прихильніше і зі зрозумінням ставляться до тутешніх українців. Може тоді Україна перестає бути для них якоюсь фіктивною, незнаною країною, а ми нереальними фантастами.

Ще один семінар був в крузі спеціяльних наших заінтересувань, а це Міжнародної взаємнозалежности, бо на тім форумі можливо було внести резолюцію в обороні людських прав і жінок політичних в'язнів. Ця фахово зложена резолюція, що складається з п'ятьох точок мотивуючої преамбулі і двох резолюційних клявзуль, має вже свою ,,історію''. В першій версії була ухвалена в 1975 році з нагоди Міжнародного Року Жінки на зборі в Ірвінгтоні і звідси вийшла в світ до різних урядових крайових і міжнародних чинників, м. ін. до Комісії для справ меншин в Женеві. По доповненні — використовуючи принципи Декади Жінок і Світового Пляну Акції — була внесена і ухвалена великою конвенцією Стейтової Федерації Жіночих Клюбів в Н. Дж. в травні 1977 р. та була використана на конгресі СФУЖО в Торонто. І знову ж тепер внесено цю резолюцію на жіночих конференціях в Піттсбургу, Пеннсильванія, і в Прінстоні, Ню Джерзі, де була апробована на пленарних сесіях, яких сім тисяч голосів, з дорученням переслати її до Крайової Комісії М Р Ж в Вашінгтоні. На цім міжнароднім семінарі, по доповіді про економічне міжнародне пов'язання, українки брали участь в дискусії і ставили критичні запити, якщо йдеться про американсько — совєтську торгівлю. Ще іншу резолюцію, яка виходила поза рамки вузьких етнічно-групових заінтересувань, а саме, щоби приспішити досліди над шкідливими проявами хемічної індустрії стейту, що спричиняють найвищий відсоток рака в краю, семінар ухвалив і передав на пленум (на внесення Д. Рак). Деякі теми семінарів були сильно контроверсійні, тож наради, проходили бурхливо, викликуючи гострі протести невдоволених груп. Належить тут головно справа поправки до Конституції, що запевнила б рівні права для жінок. Це славна Е Р А., яка не мала більшости на семінарі, проте внесена на пленумі рекомендація, перейшла великою кількістю голосів, що й викликало радісну реакцію тисячів учасниць, які заповнили величезну авдиторію Джедвін Джімназіюм в Прінстоні. Не менш спірною справою, і то державного покрою, є аборція. Дві групи жінок, ті, що заступають ,,Право на життя" (Right to Life) і другі, що обстоюють ,,Право на вибір" (Right to choose) і Planned Parenthood — безкомпромісово себе поборюють, бо ж обі виходять із різних принципових заложень і говорять в імені різних соціяльних середовищ. Йодеться тепер про фінансування аборції для незаможних жінок із ,,Медичної Допомоги", значить з федеральних фондів, що вимагає федерального закону. Проєкт відносного закону є предметом гри поміж конгресменами і сенаторами і, залежно від сильнішого тиску одної із груп ,,за'' або ,,проти'', набирає більш ліберального або консервативного змісту. Очевидно, не забракло дразливих тем, про які бувало ,,не випадало'' голосно говорити, як от права лесбійських жінок, декриміналізація проституції, сексуальна терапія і нові психо- сексуальні теорії, і т. п.

Виставки

Для ілюстрації етнічної різнородности стейту влаштовано на залі виставок окремий станок з мапою стейту і прапорцями тридцяти п'яти більших етнічних груп та з етнічними монографіями, українськими й іншими, а окремою брошуркою інформовано про нову стейтову публікацію ,,The New Jersey Ethnic Experience", що включає й український есей. Культурну спадщину запрезентували українки багатою виставкою народного мистецтва, заходом Об'єднаного Жіночого Комітету в Трентоні під головством Оксани Микитин, а представники Білоруського мистецького клюбу під проводом Зори і Витовда Кіпель уложили гарні зразки їхньої народної творчости. Цікавий фотомонтаж із життя азійських етнічних груп: китайської, філіппінської, тайванської та інших, зладила Азійсько-пасифічна коаліція. Оригінальні вироби перших — забутих вже мешканців стейту — індіян із племени Лєні-Лєнапе, що їхньою була ця країна, можна було оглядати завдяки ввічливості музейної фундації в містечку Орадел. Спеціяльне значення мав окремий український стіл, де виставлено сучасні видання про положення українських політичних в'язнів, панелі з пресовими витинками і знімками жінок-в'язнів та тисячка летючок, що інформували і закликали до піддержки пропонованої українками резолюції в обороні людських прав і українських жінок-в'язнів.

В мистецькім відділі виставової залі були образи і скульптура жінок мистців цього ж стейту. Поруч збірної виставки одинадцяти американських мисткинь, що перейшла сюди з Даглес коледжу, виставили свої образи українські мисткині: Галина Бігун з Трентону, та Ірина Фединишин, Слава Гнатів, Осипа Яворська і Віра Васічко з Нюаркської околиці; білоруські жінки: Надзя Кудасів, Люда Махнюк, Ірина Рагалевич, Галина Русак і Ст. Тамара; та Ева Бріджес, чорна мисткиня з Ровей, яка теж дала виставку публікацій чорних письменників. Цілість створила гарне культурне тло для серйозної конференції і оглядали її та прихильно коментували сотки учасників. Окрему категорію становили станки різних підприємств та організацій, що за оплатою могли пропагувати чи то можливості праці для жінок, чи то цілі і завдання різних установ, коледжів, партій і груп.

Вечір розваги

Про музично-мистецьку програму конференції подбала голова окремої комісії, Мері Люїз Спрег, редакторка тижневика ,,The Item" в Мілборні, найбагатшій громаді стейту. Суботня вечірня програма — по закінченні пленарної сесії — складалася із трьох частин: виступу жіночого хору, що відспівав кілька популярних пісень; продукції репертуарної групи, що мистецьким словом передали ,,сім стадій в житті жінки'' на підставі уривків із Шекспіра, Арістофана та інших; і українських народних танків, що й стали кульмінаційною точкою вечора, за словами захоплених глядачів. Це виступила група із 45 молоденьких танцюристів із СУМА—Пассейк. Як звичайно, різнорідність танків і їх пориваючий ритм та барвність строїв подобалися, а вже поява дітей — справних танцюристів задивувала. Була це справжня несподіванка для публіки, що немов віджила по довгих нарадах ще й серед спекотливого дня. Справді щирі ґратуляції й подяку одержав голова пассейського Осередку п. Теодор Олещук та мистецький керівник п. Роман Стеткевич і всі їх співпрацівники, що завдали собі труду підготовити цю групу і привезти на пізній вечірній виступ. Ґратулювали не лише за виступ але й за це, що українці стараються зберегти свою молодь і передати їй дальше плекання українських традицій. Вставлення української точки в програму завдячуємо прихильності пані Спрег, яка знає про Україну із поїздки туди ж.

(Продовження буде)

З НАШИХ БУДНІВ

,,ЧОРНА СЕРЕДА''

Недавно спитала мене одна землячка, чи під час вакаційних місяців політичний перелаз у Ню Йорку працює нормально, чи трохи відпочиває, непричком, як наша ,,Свобода''. Отож, працювати — працює, але на сповільнених оборотах, сказавши технічною мовою, поскільки деякі патріоти розбрелися по різних ,,клаптиках України'' і політикують на лоні природи. Але так званий ,,кворум'' завжди можна зібрати. До того ж і діючий предсідник, тобто пан меценас, завжди є під руками: він ніколи нікуди не виїжджає, бо купальний басейн має під вікном, а море бачить через вікно, то чого йому ще до щастя потрібно?..

Якщо не помиляюся, то останній пленум у клюбі ,,Лис Микита'' відбувся дня 13-го липня 1977 року, в ту саму ,,чорну середу'', коли нам ,,навалив'' колеґа Едісон і в Метрополії настала сконсолідована тьма. Пригадую, що в той незабутній вечір почесним гостем перелазу був адвокат Михайло Пізнак, якого портрет, роботи маестра Ека, прикрашує домівку клюбу разом з портретами інших батьків народу. Всі тепло згадували неприсутнього інж. Мирона Лепкалюка, одного з основоположників національної твердині. Хтось з патріотів, чи не колеґа Макольондра, виступив з пропозицією:

— А я до нього потелефоную!

І в цій хвилині згасло світло...

В цьому місці треба підкреслити, що на перелазі не помічалося жадної паніки, чи замішання! Директор УНДому, пан інженер Сумик, приніс свічки з канцелярії і почалася трапеза за старим календарем, — як дотепно запримітив пан меценас. Збоку справді так виглядало, ніби зійшлося товариство викликати духів, або збирається на якусь підпільну роботу (напр. бити вікна в сусіда ,,з другої хати''). Тільки п. бартендерові Андрієві трохи тряслися руки, коли наповнював чарки, що й не диво: хлопець молодий, тут народжений, ніколи ще не пережив жадних ,,фердункелюнґів'' чи бомбардувань. Щоб його заспокоїти, патріот, що попивав скача ,,на скалах'', обізвався до нього такими словами:

— А ви, пане колеґо, не хвилюйтесь і наливайте повні чарки, поверхові. Коли щось трохи по столі розхлюпнеться, то чорт з ним. Бачите, що на світі робиться, яка катастрофа наступила?.. Хто зна, чи до завтра дочекаємо!

Дочекали, слава Богу, і перше, що зробили, то вдарили по чарці за здоров'я небіжчика Едісона.

Ікер

Оксана Вікул

ПЕРЕГОРТАЮЧИ СТОРІНКИ АЛЬБОМА...

[В першу річницю смерти Б. П. Ржепецького]

,,Як мене не буде вже на цьому світі, подивишся і може колись згадаєш мене'', — сказав Борис Павлович Ржепецький, даруючи мені альбом фотографій його роботи з моїх ,,років танку''. Для мене це була мила несподіванка, бо серед фотографій в альбомі була серія, якої я ще не бачила — мого прощання зі сценою; та і взагалі я аж ніяк не сподівалась такого дарунка.

Фотографія — це не лишень одна невелика ділянка з багатьох, в яких проявлялась особистість Бориса Павловича Ржепецького. Це було його ,,гоббі'', яке багатьом його приятелям залишило дорогу пам'ятку про нього і документи про події нашого життя та про культурне життя українського Ню Йорку. Фотографія для Бориса Павловича була ще одним способом студіювати людей і їхню психіку. Він був зацікавлений в експериментуванні, намагався вловити вираз людини, настрій, рух, що триває секунду і вже може ніколи більше не повториться. Йому цікаво було робити спроби з побільшуванням фотознімок, з фотографічним папером різного відтінку і поверхні. У нього виходили твори неконвенційно-професіональні. Вони були не позовані, не розраховані на зовнішній ефект, живі, без прикрас. В них видно було таку частину людської душі, про існування якої об'єкт його фотографій не раз навіть не знав.

Перегортаючи сторінки альбома, я шкодую, що не могла мати подібних фотографічних етюдів та студій раніше — тоді, коли ще починала танцювати і коли так багато можна було б з таких фотографій навчитися, так багато своїх помилок виправити...

Фотографії в альбомі-подарунку — це не єдина пам'ятка, що залишилась мені від Бориса Павловича Ржепецького. Є ще кілька серій фотографій, роблених в Літературно-Мистецькому Клюбі в Ню Йорку, які так живо пригадують мені роки, коли я регулярно бувала на п'ятницевих вечорах у Клюбі.

Ось — група членів Клюбу влітку 1958 року. Серед них — старший Пачовський, який організував виставку творів свого батька, а одночасно задокументував культурне життя на Карпатській Україні між двома світовими війнами. Маестро Антін Малюца, до якого я не раз зверталася за порадою в справах костюмів до своїх танків і який був частим асистентом на фотографічних сесіях Бориса Павловича. А хто може забути обговорення численних малярських виставок в Клюбі, що їх він заініціював?

Ювілейний рік Клюбу — 1959. Фотографії зі засідання Управи. Тут наш перший голова і засновник Клюбу, маестро Сергій Литвиненко; Василь Косаренко-Косаревич — незабутній ,,сфінкс''; маестро Цісик, що вишколив не одне покоління молодих скрипалів; архітект та історик мистецтва професор Січинський; Микола Понеділок, що звеселяв душі українців Америки й Канади і так передчасно нас покинув... Всі оживають в моїй уяві; ясно бачу їхні обличчя, чую їхні голоси.

Зустріч Нового Року в Клюбі 1961 року. Вона відбувалась на тлі картин маестра Цимбала — це перша його виставка після приїзду з Арґентини. А далі — безліч інших фотоспоминів з численних імпрез Клюбу. Завершує їх відкриття ретроспективної виставки скульптур Сергія Литвиненка в 1963 році. В залі, заповненій його творами, посередині висить на стіні надзвичайний його портрет, роботи маестра Володимира Ласовського. Цей портрет оживає кожного разу, коли приходжу до Клюбу вже тоді, коли професора Литвиненка вже немає між нами, але присутність його все ще сильно відчувається, ніби він ось-ось прийде з іншої кімнати і знову буде в нашому колі...

,,Згадаєш, як мене вже не буде'', — сказав Борис Павлович. Думаю, що ніхто, хто його знав, ніколи не зможе його забути. Пригадую, як познайомилась з панством Ржепецьких скоро після приїзду до Ню Йорку в 1956 році — в Літературно-Мистецькому Клюбі. Вже на перших п'ятницевих вечорах, на яких я була присутня, Борис Павлович — довголітній заступник голови Клюбу, зробив на мене надзвичайне враження. Яка б не була тема доповіді, Борис Павлович завжди зумів цікаво її доповнити. Він був промовцем школи наших батьків — таким, як пригадувала, були професори наших високих шкіл в Празі. Вони були ,,ходячими енциклопедіями'', могли говорити на всі теми, не вичерпуючи своїх знань. Вони говорили, як казав Борис Павлович, ,,от ізбитка'' (від надміру) своїх знань. Слухаючи їх, відчувалося, що сказане — це лиш маленька частина їхнього безконечного резервуару знань, розуміння світу, людей, людської вдачі з її світлими і темними сторінками. До таких промовців можна без вагання зарахувати і Бориса Павловича Ржепецького.

Борис Павлович не раз критично висловлювався про деякі явища нашого сучасного життя, але критицизм цей завжди був справедливий, завжди висловлений в очі даній людині, а не за її спиною. Він випливав з великої любови до всього нашого і з болю над недосконалістю, характерною не лиш для нас, але і для всього роду людського.

День народження Бориса Павловича Ржепецького — 22 січня. В його випадку це був ,,омен'', бо коли 22-го січня 1918 року було проголошено незалежність нашої держави, він — тоді ще молодий юнак — кинувся у вир боротьби за свободу України, і під знаком цієї боротьби проходило все його життя.

Минули мої ,,роки танку'', припинились і реґулярні відвідини Клюбу. Як приходилось часом відвідувати наш український ,,давнтавн'', я заходила до панства Ржепецьких. Борис Павлович був тоді вже головою Літературно-Мистецького Клюбу. Він розповідав про вечори, на яких мені не вдалось бути, про пляни на майбутнє, проблеми. Якось розповідав про декілька вечорів, присвячених Тарасові Шевченкові, на які запросив гостей не-українців, які знали і шанували Тараса Григоровича, як поета-пророка. Борис Павлович сказав, що мало хто з цих гостей — білорусів, балтійців та інших — знав про Шевченка, як маляра, і те, що вони довідалися про цей аспект його творчости, було для них справжнім відкриттям, Згадуючи про цю розмову тепер, я думаю, що Борис Павлович ані трохи не був здивований, якби довідався, що пам'ятник Шевченкові у Вашінгтоні став місцем, де відбувають свої національні свята не тільки українці, але й інші поневолені народи.

Під час одних моїх відвідин Борис Павлович з радістю показав фото, яке хтось з його давніх приятелів вислав йому з Варшави. На ньому — група гімназистів у шкільних уніформах, між ними і Борис Павлович. З цієї нагоди він розповідав про гімназійні часи, про те, як його арештували одного разу за політичну діяльність і як у в'язниці його прийшов відвідати батько. Він не робив ніяких докорів синові, а лишень сказав: ,,Ти, Боря, пам'ятай, що як будуть допитувати тебе, не зрадь тих, що з тобою працювали...'' І це стало провідною ідеєю життя Бориса Павловича — не зрадити, а допомагати, чесно і з чистим сумлінням іти життям.

Борис Павлович Ржепецький — досвідчений журналіст. Коли я почала писати свій ,,танковий нотатник'', не раз зверталась до нього за порадою, в чому він ніколи не відмовляв. ,,Чи можна так написати?'' — питаю його. — ,,Так, можна!'' ,,А чи таку критику можна висловити?'' — ,,Ні, за правилами журналізму — ні, ніколи!''

Приношу колись огляд однієї книжки, з яким бачу, що щось не в порядку, та не знаю що. Переглянувши його, Борис Павлович каже: ,,Хіба ти ніколи не читала книжкових оглядів в ,,Ню Йорк Таймсі'', дитино? І чому ти маєш перелічувати те, що написав автор: він же мав цілу книжку на те, щоб висловити свої думки... А ти, дитино, мусиш висловити свої думки на ту саму тему і пов'язати з нашою ситуацією, бож для наших людей пишеш''. ,,То треба написати наново?'' — питаю його. — ,,Так, очевидно''.

І тепер, коли сідаю писати одне з своїх чергових писань, думаю: а що сказав би Борис Павлович — чи можна так написати?

І так, подарований ним альбом, мої писання і багато контроверсійних явищ нашого життя нагадують мені про Бориса Павловича Ржепецького — про його принципи, його вимоги, його велику любов до Батьківщини, і його бажання, щоб народ наш і всі його дії були на найвищому рівні.

,,Як мене не буде, може згадаєш...'' — Та чи можна забути?

ПІСЛЯ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

мають вмішуватися у внутрішні справи інших країн. Американці намагалися вияснити, що немає нічого надзвичайного в тому, коли Картер виявляє симпатію супроти поодиноких одиниць в Совєтському Союзі, основні права яких загрожені.

Американські представники винесли враження, що як на нарадах московських письменників, так і на нарадах „Дартмутської" конференції в Юрмала, не зважаючи на загадку для них відносно політичних плянів президента Картера, Москва дуже бажає найти порозуміння з Вашінгтоном. Це зокрема виявилося на „Дартмутській" конференції, де дискутувалися такі проблеми, як Середній Схід, Африка, обмеження зброєння та торговельні взаємини. Дискусії часто були дуже гострі. Деколи здавалося, що наради будуть зірвані. Проте, труднощі були переборені і досягнено порозуміння в усіх справах.

Щодо проблеми Середнього Сходу, становище московських представників, а значиться і Кремля, є в основному таке саме, як це, що президент Картер виявив у нещодавній заяві: визнання Ізраїля арабськими державами і встановлення безпечних його кордонів, а з другого боку — запевнення прав палестинцям на самовизначення, тобто створення окремої арабської держави Палестини, на повернених жидами захоплених у війні арабських територіях.

Обі сторони також були однозгідні в тому, що треба усунути всі дискримінаційні перешкоди для збільшення торгівлі між ЗСА й СССР та якнайскоршого відновлення переговорів про зменшення зброєння, щоб не допустити поновних зброєневих перегонів.

Великою новиною для американців на тій конференції не було те, що там були деколи дуже гарячі дискусії, а те, що вона закінчилася поважними погодженнями. Американські представники винесли враження, що москалі таки справді бажають поновного наладнання добрих американсько — московських відносин, — твердить Норман Казінс.

Вісті про українську оселю в Апопці

Для тих українців, що бажають переселитись на Фльориду зі здоровних причин, або тому, що вони не мають відповідного довкілля і почувають себе нещасливими і хотіли б знайтись в соняшному здоровому кліматі, появляються час-від-часу в „Свободі", потішаючі вістки, що в Апопці, в околиці Орлянда, розбудовується українська оселя і село. Ініціятором та ентузіястом цієї ідеї є Степан Ковальчук при співпраці других членів земельної посілости „Лейк МкКой Окс Інк".

Минулого листопада я був в Апопці, де приязно мене прийняли п-во Ковальчуки і Володимир Дем'янчук, і там я без довшої надуми купив будівельну площу, розміром 110 на 50 стіп і рівночасно замовив будову дому, після пляну, що його представив п. Ковальчук.

Після мого від'їзду до Флинту Міч., всі потрібні умови ми підписували і пересилали поштою, вимінаючи високих коштів подорожі.

Документ закупу землі вже є в мене на руках, а дім будується під наглядом п. Ковальчука і мав бути викінчений і готовий до замешкання 31-го березня ц. р.

Усім тим, що мають намір переселитись до української оселі в Апопці але ще вагаються, я хочу сказати що в документі закупу землі, який я одержав, є виразно сказано, що я став повноправним і виключним власником купленої землі і вона є вільна від усяких тягарів і податків. Такий урядовий документ, купуючий одержує по заплаченні ціни, а всякі побоювання є безпідставні.

Отже пишіть на адресу: Stephen Kowalchuk, 855 N. Park Ave., Apopka, Florida 32703 або телефонуйте 1-305-886-3060 або 1-305-886-5935, а він вам порадить або вишле поштою всі інформації, так що за 4 місяці Ви будете мати змогу переселитись до нового будинку і зажити новим спокійним життям у вічно зеленій, соняшній Апопці.

До побачення в Апопці!

Теодор Квасницький

Українська Вільна Академія Наук у США

РОЗПОДІЛ і ВИПЛАТА СТИПЕНДІЙ

для докторантів із Стипендійного Фонду, заснованого в Академії меценатами Олексою та Галиною Воскобійниками *на вшанування св. пам'яті батьків Григорія і Марини та брата Миколи Дробота.*

14-го червня 1977 року, в приміщенні Академії, Ню Йорк, відбулося засідання Комісії Фонду з участю: М. Г. Воскобійник, голова Комісії Фонду, члени Комісії: Іван Замша, Василь Омельченко, Іван Фізер, Юрій Шевельов.

Комісія розглянула заяви кандидатів, рекомендації професорів, документи та інші дані і приділила стипендії та вже виплатила їх — таким особам:

Гасцька Тетяна	$ 500.00
Кейс Віталій	800.00
Лібер Юрій	400.00
Пилипюк Наталія	1,000.00
Рубчак Богдан	350.00
Хімка Жак-Поль	1,000.00
Федоренко Евген	250.00
Чайківська Мелася	200.00

Бажаємо якнайкращих успіхів стипендіянтам, а меценатам, засновникам Фонду, здоров'я та Многая літа.

П'ятий З'їзд Земляків Тернопільщини

П'ятий З'їзд Тернопільців в Торонто 2 і 3-го липня 1977

З'їзд, що відбувся в Торонто 2 і 3-го липня 1977 р. підготовив Комітет Тернопільських Земляків в Торонто, до складу, якого ввійшли: інж. Василь Вацик — голова, Оксана Сосновська — секретар, Ярослава Винницька, Ярослава Шафранюк, І. Дербіш, Роман Вжесневський, Василь Ситник, Михайло Шафранюк, Степан Кутовий, Дмитро Попадинець — члени комітету.

1-ий день з'їзду, субота, 2 липня 1977.

З'їзд відкрив голова Комітету інж. Василь Вацик, поросивши о. К. Грицину провести молитву. Після цього він прочитав список тих Земляків, які відійшли у вічність за останні 3 роки (від останнього з'їзду на Союзівці 1974 р.) 46 осіб (!), хвилиною мовчанки вшановано їхню пам'ять. Голова привітав тернопільських земляків з Америки і Канади, управу Земляцького Об'єднання „Тернопільщина" у Філядельфії, яку репрезентував його голова інж. Богдан Філінський і Редколегію збірника „Шляхами Золотого Поділля" — д-ра Романа Миколаєвича та Богдана Остап'юка. З черги вибрано президію з'їзду в складі: Василь Ситник - голова, інж. Б. Філінський — містоголова, Лідія Лугова та Б. Остап'юк — секретарі. Новообраний голова президії подякував присутніх за честь і шану та перебрав провід нарадами з'їзду.

Інж. Б. Філінський подав звіт управи ЗОТ в заступстві перешкодженого родинними обов'язками секретаря управи проф. Володимира Мацькова. Він прочитав теж привітання проф. Мацькова з'їздові. Окрім цього інж. Б. Філінський подав звіт Редколегії тернопільського бюлетеня та фінансовий звіт ЗОТ. Від Редколегії збірника „Шляхами Золотого Поділля" звітував д-р Роман Миколаєвич, зазначивши, що це вже 21-ий рік нашої регіональної праці, яку ми почали ще в 1956 р. За той час видано два томи збірника, перший в 1960 р., другий в 1970 р. Сьогодні приготовляються матеріяли для третього тому. Більшість матеріялів вже виготовлено та проведено їхню коректу. Член Редколегії Б. Остап'юк згадав у своєму виступі про нашу регіональну працю, про здобування джерельних матеріялів з різних наукових центрів Европи, про широку кореспонденцію та перерібку матеріялів, головно про наші села. Всю ту працю виконують члени Редколегії безкорисно, докладаючи до цього дуже часто гроші із своєї кишені.

Після звітів відбулася дискусія, в якій забирали слово наші земляки. Вони заявили своє признання та подяку членам обох Редколегій за повну посвяти працю. З'їзд вирішив дальше видавати тернопільський бюлетень. При цій нагоді, на внесення інж. Філінського, переведено доповнення управи ЗОТ до якої увійшли: інж. Конрад Гусак, як репрезентант Скалатщини, Оксана Сосновська, Степан Шуган — члени управи. До Контрольної комісії ЗОТ увійшли ще Василь Ситник, Степан Кутовий. З'їзд ухвалив 5 резолюцій, проєкт яких надіслав письменно член Редколегії ред. Іван Дурбак. Степан Кутовий запропонував створити Верифікаційну комісію, яка провірить всі матеріяли збірника перед її друком. Це внесення прийняли Збори з'їзду. Під час обідньої перерви зробив спільну знімку учасників Степан Кутовий, оподалік озера Онтаріо.

По обіді закінчено дискусії над звітами та обговорено деякі справи з виданням бюлетеня. Ярослава Чумак, яка недавно вернулася з поїздки до Тернополя, представила плян нового Тернополя на карті зроблений за найновішими даними. Опріч цього вона висвітлила прозірки з Тернополя, подаючи до цього свої пояснення. Присутні нагородили оплесками її виступ. Увечері відбувся в залі Сівей готелю бенкет-вечеря. Функції тостмайстра сповняв Роман Вжесневський. Він попросив о. Володимира Лучкова провести перед вечерею молитву. Після цього Р. Вжесневський відчитав привіти, які наспіли на з'їзд. Привіт від Їх Блаженства Патріярха Йосифа прийняли присутні повстанням з місць та бурхливими оплесками. З'їзд привітав теж найстарший тернопільський земляк 97-річний директор державної Тернопільської Української гімназії проф. Михайло Губчак з Чікаґо. Далі слідували привіти від Комісії Регіональних Дослідів і Публікацій при НТШ, від д-ра Михайла Качалуби віршом про Тернопіль, від Фелікса Кордуби з Мюнхену та інших. З'їзд вітали особисто представники Станиславівського та Зборівського регіональних комітетів.

З уваги на те, що на з'їзд прибув з Чікаго відомий поет проф. Роман Завадович, Р. Вжесневський привітав його щирими словами, згадавши про його велику працю на полі збереження нашої молоді для України, подвижника і оборонця наших патріярших прав. Руслана Вжесневська продеклямувала вірш Завадовича про Тернопіль, а панна Дербіш вручила поетові китицю квітів. Зворушений такою милою несподіванкою Р. Завадович у слові подяки звернув увагу на реґіональну працю, яку виконує наша Редколегія, погратулював її за досьогочасні успіхи та побажав закінчити цю працю для добра нашої поневоленої, але нескореної батьківщини. Присутні сприйняли виступ поета повстанням з місць та бурхливими оплесками. В мистецькій частині вечора виступила Лідія Соя з фортепіяновим сольо. Ярослав Климовський, як завжди, розвеселював тернопільських земляків своїми віршами „до складу і прикладу". На закінчення мистецької програми виступила пані Язичинська, яка своїми сатирично-гумористичними куплетами викликала сальви сміху в присутніх. На цьому закінчено бенкет і мистецьку частину вечора. Тостмайстер Роман Вжесневський подякував усім за участь в бенкеті, побажавши веселої забави. Танцями при музиці закінчено пізно вночі перший день з'їзду.

Другий день з'їзду, неділя, 3-го липня 1977.

В десятій годині ранку почалась прогулянка автами та автобусом на оглядини українського Торонтто. Перша зупинка відбулась в Українсько-Канадській Мистецькій Фундації у двоповерховому будинку, який закупили п-во Ярослава і Михайло Шафранюки і своїм коштом відповідно перебудували та пристосували цей будинок на постійну галерію-музей. Пан Шафранюк вже ждав на нас, він подав короткі біографії мистців та пояснював їх картини. Після оглядин мистецьких картин, від'їхала прогулянка до недалекого Гай Парку, де складено вінок у стіп пам'ятника Лесі Українки. Цей імпозантний пам'ятник виконав відомий скульптор Михайло Черешньовський. Відкриття цього пам'ятника відбулося в 1975 році. В 1-ій годині п. п. відбулося спільне Богослуження в церкві св. Миколая, яке відправив парох о. Сиротинський в сослуженні о. К. Грицини і о. В. Лучкова. Для багатьох наших земляків була це, мабуть, перша нагода побачити Службу Божу в чистому східньому обряді. О. парох у своїй проповіді привітав тернопільців щирими словами та побажав ще кращих успіхів у їхній реґіональній праці. Після Богослуження відбувся спільний обід у парохіяльній залі. Під час обіду відчитав редактор Василь Солонинка резолюцію-протест проти жорстокого терору в Україні, проти безосновного арешту і запроторювання невинних сестер і братів в Україні до горезвісних психушок. Цю резолюцію прийняли присутні одноголосно. Її буде передано урядам Канади і Америки, які повинні стати на оборону людських прав. Наприкінці інж. Б. Філінський і д-р Р. Миколаєвич склали подяку торонтонським землякам за таке гарне прийняття та щире українське серце.

Після обіду відбулося продовження оглядин Торонто. Наша прогулянка заїхала до славного замку Каса Льома, де приміщується єдиний з усіх етнічних груп Канади, український музей. Володимира Лучків з Філядельфії, відома мисткиня, давала пояснення до всіх наших експонантів. В кількох кімнатах розміщено на манекенах військові та національні одяги, мапи українських земель, мистецькі репродукції картин, документи, збірку цінних гуцульських писанок та інше. Цей музей створило українське жіноцтво Торонто, за що їм належиться велике признання. Остання зупинка нашої прогулянки була на найвищій вежі світу т. зв. С.Н. Тавер, що є висока на 1815 стіп. Її відкрито в 1976 році. На цьому закінчено оглядини Торонто.

Годиться підкреслити, що Організаційний комітет з'їзду в Торонто на чолі з інж. Василем Вациком дуже гарно виконав свої обов'язки. Доказом цього було хоча би те, що на з'їзд прибуло понад 300 тернопільців. Прибули вони з далекої Фльориди (Маямі), Ню Йорку, Філядельфії, Ню Джерзі, Чікаго, Детройту, з канадських провінцій Онтаріо, Манітоби, Квібеку, Британської Колюмбії (Ванкувер). З'їзд був незвичайно вдалим. Він приніс коло 5.000 долярів на видавничий фонд нашого збірника. Черговий 6-ий з'їзд рішено відбути на Союзівці в 1979 році. До цього часу повинен бути надрукований третій том нашого збірника „Шляхами Золотого Поділля" і його буде можна роздати учасникам з'їзду на Союзівці.

В рамках нашого з'їзду відбулась також виставка мистецьких картин та книжлок тернопільців і їхніх нащадків. У виставці взяли участь: М. Новаківська, Віра Юрчук, Ірена Носик, Ірма Осадца. Окрім цього виставлено ікони С. Олійник-Микитюк, та кахлі Винницької. Серед книжок були деякі цінні львівські видання творів Блаженнішого Патріярха Йосифа, д-ра М. Сосновського, проф. д-ра І. Теслі, проф. Р. Завадовича, д-ра В. Пасіки, проф. М. Соневицького, д-ра В. Стецюка, проф. д-ра М. Чубатого, проф. О. Пріцака, М. Шарика, В. Пласконоса та інших.

Б. Остап'юк

Детройська громада вшанувала д-ра В. Витвицького

У суботу, 18-го червня ц. р. українська громада нашого міста прощала д-ра Василя Витвицького і його дружину в зв'язку з їхнім виїздом з Детройту. Зорганізований з ініціятиви Культурно — Громадського Клюбу і Союзу Українок, вечір дав нагоду нашій громаді висловити признання і подяку д-рові Витвицькому за його безперечно великий вклад праці як на культурному, так і суспільному відтинку. Він був рушієм і пропаґатором в першій мірі музичних імпрез і виготовлював реферати на музичні та суспільні теми. Великою популярністю серед інтеліґентних кіл нашої громади втішалися ним опрацьовані, а інж. В. Колодчином виголошувані в радіо творчі сильветки наших композиторів. Як автор книжок і многих статтей на музичні теми, рецензій на концерти, своїм грунтовним знанням, речевою аналізою і ясним викладом здобув передове місце в ряді наших нечисленних музикологів.

Маестро Е. Козак, згадуючи львівські часи, підкреслив тодішню живу участь д-ра Витвицького в організації культурного життя. Це була мова насичена носталгією за часами широких плянів, великих надій і буйної молодости. Знаючи, однак, що публіка очікує від нього також щось веселого, він на закінчення прочитав „Календар імен", в якому популярні імена, римом вплетено у форму сміховинок. З черги промовляли інж. Б. Петріна від Метрополітального Відділу Конгресового Комітету, М. Тарнавська від Музичного Інституту, Р. Дигдало від Союзу Українок, К. Цепенда від Радіо-Години, В. Андрушків від Товариства Оборони Політичних В'язнів в Україні, П. Гончаренко від Капелі Бандирустів і принагідний гість О. Кудрик.

Мистецьку частину, грою на фортепіяні почали проф. І. Решетилович і М. Лісовська. З черги П. Китастий з дружиною відспівали при супроводі бандури дві пісні. М. Бандера, гість з Філядельфії, грою на бандурі закінчив цю програму.

Д-р Витвицький, дякуючи в імені своєї дружини і своїм за такий приємний вечір, запевнив присутніх, що спогад цих хвилин залишиться на все в його пам'яті.

Цим Вечером вміло провадив інж. В. Колодчин, дбаючи про те, щоби вся програма проходила справно й без зупинки, як також розвеселяючи присутніх.

Володимир Баран

„Рушничок я тобі вишиваю"

Кажуть люди, що перше враження є найправильніше, й це правда, бо в цьому я сама переконалася.

Це було п'ять років тому в Кінґстоні, на весіллі Юрка і Лариси, коли я мала першу незабутню „зустріч" із оркестрою „Рушничок". Ідучи парком до залі, вже здалека неслися чарівні звуки музики. При вході стрінули нас вальсом і усміхом чотири музиканти у чудовій козацькій одежі. На протязі цілого вечера, відповідно до весільного настрою, музика „Рушничка" п'янила всіх посмаком шампана, хвилювала піснею кохання і заворожувала настроєвими мелодіями.

Ще цього самого вечора замовлено їх на найближчу забаву хору „Прометей", і з цього часу „Рушничок" став постійним гостем Торонто. Де він грав — успіх був запевнений. Люди масово ішли не тільки побавитися, але й послухати. Я також старалася не пропускати нагоди, щоб знову його почути, і моє перше враження ніколи не зменшувалося, а навпаки, все більше й більше поглиблювалося.

Появилися перша, потім друга, а за нею третя їхня пластинка. Зросла популярність не тільки в Канаді, але також на цілому північному американському континенті. Вантажне авто з написом „Рушничок" стало їхнім другим домом. Воно було відоме навіть прикордонній сторожі, яку не раз їм приходилося „чарувати".

Успіхи і популярність не змінили їхньої вдачі. Кожного разу, в переїзді через Торонто, все забіжать в нашу хату і залишать враження тепле і близьке!

Музика їхня віддзеркалює їх самих: вона бальора, настроєва і легка. Репертуар „Рушничка" в основному є для супроводу танців, а підставою для нього стала українська народна пісня в модерній обробці, зближена до молодого покоління цієї доби. Одначе, вона зворушує кожного: того, який потонув у смутку і задумі, і того, який з проблеском весни очікує усмішки химерного щастя, вона відволікає нас від щоденних турбот і створює гарний, погідний настрій...

Я була також на концерті, який вони самі безкоштовно улаштували для пенсіонерів у домі Івана Франка. Цікаво було спостерігати, як присутні порізному реагували: одні паличками вистукували під такт оркестри, інші пробували підспівувати разом з ними, а ще інші відкрито, ревно плакали... „Рушничок" і тут знайшов живий контакт.

Недавно поширилася по голоска, що „Рушничок" перестає існувати. В останній розмові вони цю вістку вияснили. В їхньому пляні не є перестати існувати, а навпаки, ще більш інтенсивно працювати та удосконалювати намічену програму. Виїзди кожного тижня, постійна праця, родинні обов'язки, дотепер на це не залишали багато часу.

Цих кілька вражень нехай стануть заохотою для Вас, Андрію, Юрку, Євгене і Степане, до дальшої наполегливої праці, а четверта платівка, яка тількищо появилася, хай не буде останньою!

„Пісня моя — доле моя" — говорять в Україні. Нехай і Вашою „долею" стане українська пісня, яка розкаже нашій молоді про барвистий килим лугу, про незламних, хоробрих героїв, про вишневий садок, про спів жайворонка, про лани золотого поля — пшеничного моря...

Наталка Андерст

ПОДЯКА

Дня 19-го травня 1977 р. у Рочестері, Н. Й., на 50 році життя, після трагічного нападу і побиття невідомими злочинцями, з Волі Всевишнього відійшов у Вічність наш Найдорожчий СИН, БРАТ і ВУЙКО

бл. п.

СТЕПАН ЯРІШ

Цією дорогою висловлюємо нашу найсердечнішу подяку всім Членам Родини, Односельчанам, Приятелям та Знайомим, які відвідували Його в шпиталі, за численну участь в похоронних відправах та вислови співчуття.

В першу чергу сердечна подяка д-рові Т. Артемовичеві і о. В. Осташеві, які відвідували Його майже щоденно під час Його 40-денного побуту в шпиталі. Щиро дякуємо нашим односельчанам п-ству М. П. Куликам та п. М. Стасевій за слова розради і піддержку в часі нашого горя. П-ству Матковським, Костюкам за ласкаву послужливість своїм часом і автами, коли тільки виникла потреба.

Сердечна подяка о. пароховi В. Осташеві за відправу Панахиди, Парастасу, похоронних відправ та слова розради в часі нашого горя.

Щиросердечно дякуємо всім Хористам мішаного хору церкви св. Богоявлення та Хористам чоловічого хору „Сурма" та їхньому диригентові інж. Я. Матковському за прегарний спів під час Панахиди, Парастасу і похоронних обрядів на цвинтарі.

Дякуємо пп. О. Джусові, В. Бездухові і М. Якимишинові за дякування під час похоронних відправ. Особлива подяка від нас всім нашим Односельчанам та Шкільним Товаришам Покійного Степана, які не зважаючи на робочий день, прибули з далеких місцевостей, а саме д-рові Р. Дикому з Філядельфії, п. І. Врублевському з Бруклина, пп. А. Я. Харакам з Торонта, М. Шмотолосі, В. Закалужному з Торонта, пп. П. і Р. Марушкам і Ст. Шпакові з Гамільтону, Д. Д. Завадівським з Боффала.

Дякуємо з глибини серця за квіти, вінки: Станиці Братства Дивізійників, Спортовому Т-ву, Укр. Вест-Сайд Клюбові, Т-ву ім. М. Драгоманова, яких членом був Покійний, Т. Швайкунові з Детройту, К. і Р. Кузелякам, Д. Д. Завадівським, М. О. Шевчинам.

Щира подяка Всім за численні Служби Божі (40) та щедрі пожертви на Патріярший Фонд, що зложили присутні під час тризни-поминок в сумі 1323.00 дол. Імена всіх Жертводавців будуть подані в окремому списку.

Щира подяка Побратимам Дивізійникам і Членам Укр.-Амер. Ветеранам (Онуфрик Пост), які тримали стійку і несли домовину: Е. Загачевському, К. Маньківському, В. Білановi, О. Соробеєві, В. Бездухові, Д. Мельникові, І. Кірчеєві.

Сердечна подяка побратимові В. Білановi за прощальні слова на цвинтарі, голові Б-ва Дивізійників Ст. Ольшанському, за прощальні слова-спомини, нашим дорогим односельчанам з Торонта пп. А. і Я. Харакам і вкінці особливо дякуємо п. Р. Куцілеві — голові УККА за зворушливі слова від Товаришів Покійного.

Щиросердечно дякуємо п. І. Олексинові (який заступав родину) за взірцеве переведення поминок-тризни, як рівнож пп. В. Кольцеві, В. Тарнавському і А. Грабареві за переведення збірки на Патріярший Фонд.

Особливу подяку складаємо Сестрицтву св. Ольги при церкві св. Богоявлення, а саме паням: А. Марущак, Е. Кольцьо, М. Приймак, М. Фалат, М. Колодій, А. Кравчук, А. Омелюх, М. Корнило, Е. Костів та їх голові І. Когут за приготовання поминок-тризни.

Наша щира і особлива подяка Шкільним Товаришам і Знайомим Покійного Степана з Байротського табору за вислови співчуття, писемні, усні, телефонічні і телеграми.

МАРІЯ і ПЕТРО — батьки

АНДРІЙ — брат

Українське жіноцтво взяло участь у важливій конференції в Олбані

Як відомо із преси, у всіх стейтах Америки відбуваються в програмах Декади Жінки'' стейтові конференції, на яких обговорюються різні проблеми сьогоднішнього життя Америки, а зокрема проблеми жіноцтва. Це є підготовчі конференції, на яких виносяться певні резолюції, що їх вибрані стейтові делегатки внесуть на ,,Всеамериканській Жіночій Конференції'' в Гюстоні, Тексас, в листопаді цього року.

Така конференція в Нюйоркському стейті відбулась від 8—10 липня ц. р. в Олбані. Нюйоркський стейт вибрав призначених йому 88 делегаток, що походять з усіх прошарків американської спільноти.

Українське жіноцтво, на жаль, не всюди є настільки зорганізоване, щоб дістатись в офіційні делегати, хоча при відповідній співпраці і підготові, це було б можливим.

Щоб відповідно охопити всі проблеми обговорені на нашій стейтовій конференції, поділено їх на такі головні категорії: едукація, заробітки праці, родина, здоров'я, соціяльне життя, участь жінки у всіх цих ділянках життя та вкінці ,,Міжнародна Декада''.

Кожна з цих ділянок ділилася на багато підвідділів, які тяжко тут усі охопити.

Українській, відносно невеликій, групі жінок учасниць конференції, що складалась з делегаток ОЖ ОЧСУ та СУА стейту Ню Йорк, рівнож тяжко було брати участь у всіх нарадах поодиноких сесій, бо всі вони відбувались рівночасно в окремих кімнатах, тому кожна делегатка йшла туди, де була найбільше зацікавлена.

Окрім цього відбулись дві пленарні сесії. Перша відбулась у п'ятницю, увечері і почалась великим офіційним відкриттям, на якому виступали з промовами провідниці та провідники стейту, а друга на закінчення, на якій приймались резолюції, випрацьовані на тих сесіях.

Як вже перед тим було сказано, я особисто не могла бути присутньою на інших сесіях, то й не можу про них звітувати, хоча певно знаю, що крім дечого негативного, було там багато доброго і позитивного, що віддзеркалилось в дискусіях і рішеннях на заключній резолюції.

Тому, що нас українок на початку було небагато, ми вирішили брати участь лиш у таких сесіях, де ми могли б найкраще причинитись до оборони України, а це було можливе на сесії ,,Міжнародної Декади Жінки''.

Підвідділами цієї сесії були: ,,Рівноправність'' — чи вона є інтегральною частиною людських прав; ,,Мир'' — контроля продукції оружжя і роззброєння; ,,Розвиток'' — чи жінка є жертвою розвитку-прогресу, при чому було висвітлено документальний короткий фільм про тяжкі життьові умовини жінки у відсталих країнах Африки, навіть у наших високоцивілізованих часах.

Доповіді до тих тем виголошували жінки-професори університетів з країн, де ця проблема є найбільше пекуча, їх і відповідно насвітлено.

Якраз на тих сесіях ми мали нагоду поінформувати учасниць про дійсний жахливий стан української жінки на рідних землях, ,,на рідній своїй землі''...

На цьому ж форумі, після дискусій, ми мали нагоду подати резолюцію в обороні української жінки з протестом проти культурного і національного геноциду України, підписану офіційно ОЖ ОЧСУ та СУА.

Цю резолюцію прийнято майже одноголосно, бо тільки 6 стрималося, а президія цієї сесії передала всі схвалені резолюції, а між ними і жидівську в обороні проти репресій жидів в СССР, до Резолюційної комісії, яка в свою чергу, прийнявши їх, подала до затвердження останній генеральній сесії.

До цього часу попрацювавши трохи над неукраїнськими учасницями конференції, наша праця проходила відносно легко, та на останній генеральній сесії прийшлось нам стати до двобою з малою групою ,,ліберальних'' жінок, які, мабуть, на приказ ,,старшого брата'' зажадали зняти з нашої резолюції в першому розділі те, що опресором між іншими державами є і Совєтський Союз, мотивуючи, що опресія є у всьому світі, тому ми не повинні вирізняти опресій в якійсь одній країні.

Щоб рятувати дальші розділи нашої резолюції, в якій всеодно в кожному розділі було підкреслено хто є опресором України, ми прийняли цю поправку і резолюцію прийнято подавляючою більшістю усієї генеральної сесії.

Та, мабуть, ,,старший брат'' зорієнтувався в своїй помилці і, хоча наради перейшли вже до чергової точки денного порядку, його післанниці стримали криком дальші наради з домаганням передумати над цією резолюцією, подаючи на її місце іншу.

Зрозуміло, вони нічого не включили в свою пропозицію з нашої резолюції, але формулюючи свою, не подумали, що перше треба проголосувати анулювання попередньої. Їхня резолюція, яка, зрозуміло, звучала ,,благородно'', теж пройшла!

Тоді ми з місця внесли через головний мікрофон офіційний протест вповні обґрунтований і у відповідь голова президії заявила: ,,Так, це моя помилка, що її мусимо направити''.

Наш зудар з висланницями ,,старшого брата'' забрав стільки часу, що не залишилось часу навіть на прочитання великого числа наступних резолюцій, і їх прийнято ,,насліпо'', не знаючи про що в них мова!

Нашу невикінчену справу з офіційним нашим протестом сказано нам з президії подати на письмі до всіх державних чинників, наприклад, до віцегубернаторки Мері Енн Крупсак, яка відразу й сказала, щоб все подати їй на письмі і воно буде вирішене Головною Резолюційною Комісією, разом з Президією Конференції.

Між іншим віцегубернаторка заявила мені особисто, що вона сама візьме нашу резолюцію на Всеамериканську Конференцію в Тексасі і буде її там піддержувати.

Цей звіт не є звітом з усієї конференції, а тільки нашої в ній участі, тому з приємністю належить відмітити справді жертвенну, до посвяти працю кожної учасниці цієї конференції.

Зокрема належить висловити щире признання Відділові ОЖ в Амстердамі під головуванням п-ні Свідерської за уряджения виставки нашого мистецтва, як теж за щиру опіку та харчування приїжджих наших делегаток на протязі усіх трьох днів.

Приготуванням відповідних друкованих матеріялів займалась п. Д. Процик голова Відділу ОЖ в Боффало.

На заключення цього звіту треба нам зробити висновок, що наша активна участь на всіх можливих (зрозуміло не морально збочених) форумах у вільному світі є дуже потрібна. Нашими спокійними, обдуманими виступами в дискусіях, ми не одному невіжі відкриваємо очі і здобуваємо прихильників нашій справі.

Ще не всі стейти провели свої підготовчі конференції, тому до Всеамериканської Конференції маємо доволі часу, щоб як слід до неї підготовитись.

Тож не присипляймо справи своєю байдужністю.

Нам, у вільному світі, не вільно пропустити жадної нагоди допомогти нашим героям, що й сьогодні не бояться жертвувати своїм життям за Рідний Край.

Дарія Степаняк

АНГЛІЙСЬКА ПРЕСА...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

ся з Климчуком під час тури.

В дальшій розмові, Я. Заяць сказав, що після приїзду до Львова з Одеси його і А. Климчукові валізки були придержані совєтськими властями. Климчук мав зустрінутись із своєю тіткою в готелі в понеділок, 1-го серпня, і попросив Я. Заяця, щоб він слідкував за нею як вона прийде до готелю, а сам вийшов до крамниці через дорогу. ,,Він ніколи не повернувся, а тітка чекала від 8-ої години вранці до 7-ої увечорі'', — сказав Я. Заяць. У вівторок один з гідів повідомив групу, що А. Климчук заарештований.

Валізки Я. Заяця були доручені йому в Москві перед відлетом. Замки були відбиті, а речі порозкидувані в неладі.

Під час двогодинного допиту в Москві, який зосереджувався на Климчукові, Заяцеві наказано сидіти перед дзеркалом і не рухатися. ,,Нас було тільки двох в кімнаті, але я мав почуття, що за нами стежать'', — сказав Заяць, — який їздив в Україну, щоб побачитися із старим батьком і сестрою. ,,Це була моя перша подорож в Україну — і остання''.

Після допиту КҐБ-іст наказав Заяцеві підписати ,,гору паперів, як Біблія'', доручив відкриті валізки і відпровадив до літака.

ПЕРЕДПЛАТИЛИ ТРИ ТОМИ ЛІТЕРАТУРНОЇ СПАДЩИНИ Б. КРАВЦЕВА

В березні ц. р. Кураторія Фонду для видання літературної спадщини Богдана Кравцева проголосила передплату на заплановані три томи цієї спадщини, перший з яких — повна збірка поетичної творчости — вже зданий до друку. Всі 3 томи коштують в передплаті 25.00 дол., а після появи друком коштуватимуть 35.00 дол. Після проголошення передплати вже надіслали свої замовлення (долучивши в більшості до передплати також свою пожертву на видання цієї спадщини):

СПИСОК Ч. 4.

Центральний Комітет Станиславівщини	Мгр Р. Квасницький
Проф. Д. Горняткевич	Проф. д-р В. Янів
Проф. д-р Ю. Старосольський	І. А. Гриневич
Д-р І. Лисяк-Рудницький	І. Панас
А. Гординський	Я. Томич
М. Лоза	П. Балей
Д-р Р. Смик	П. Саварин
І. Савицька	Проф. А. Петришин
Інж. П. Пясецький	О. Склепкович
А. Никифоряк	І. Кукіль
О. Захарків	о. Б. Смик
Д-р Б. Целевич	Д-р Г. Явний
	Р. І. Хомяк
	Д-р Я. Макарушка

Кураторія Фонду
ДЛЯ ВИДАННЯ ЛІТЕРАТУРНОЇ СПАДЩИНИ
Богдана Кравцева

ПРИЙМАЄ ПЕРЕДПЛАТУ І ПОЖЕРТВИ на видання ТРЬОХ ТОМІВ поетичної і літературної спадщини

БОГДАНА КРАВЦЕВА

ПЕРШИЙ ТОМ — повна збірка поетичної творчости — вже зданий до друку.
ДРУГИЙ ТОМ — наукові й літературознавчі праці — буде готовий наприкінці цього року.
ТРЕТІЙ ТОМ — переклади поезій, вже зредаґований і буде виданий до друку в 1978 році.

Ціна	У передплаті	Після появи друком
За всі ТРИ ТОМИ	$25.00	$35.00
За поодинокі ТОМИ:		
І ТОМ (Поезія)	$12.00	$15.00
ІІ ТОМ (Наукові і літературознавчі праці)	$12.00	$15.00
ІІІ ТОМ (Переклади поезій)	$ 6.00	$10.00

ЗАМОВЛЕННЯ

Замовляю:

Всі три ТОМИ	$25.00	☐
І ТОМ	$12.00	☐
ІІ ТОМ	$12.00	☐
ІІІ ТОМ	$ 6.00	☐

МОЯ ПОЖЕРТВА НА ВИДАННЯ ТВОРІВ $..........

Залучую чеком суму $..........

Ім'я і прізвище ....

Адреса: ....

Чек виставляти на: B. KRAWCIW PUBLISHING FUND

Замовлення, передплату і пожертви висилати:

B. KRAWCIW PUBLISHING FUND
c/o Ulana M. Diachuk
Ukr. Natl. Assn. Inc.
30 Montgomery Street, 3rd Floor
Jersey City, N.J. 07302

ТАРЗАН, Ч. 7800 Помпус роздумує

Як тільки повернеться Тарзан, то я мушу зробити те, задля чого прибув сюди...

Шкода, що ці два мужчини мусять згинути через невірність моєї дружини... але ніхто не може знати де перебуває І. Б. Помпус...

Цікаво чи Фавн вже відіграла ту сцену з отрутною гадюкою — сцену, яка фактично буде самогубством!